

I will rather say - אלא אימא ממדינה למדינה בארץ ישראל לא צריך
that from one state to another state in א"י he is not required

OVERVIEW

The גמרא rejects the proposed refutation of רבה, which was inferred from the phrase ממדינה למדינה במדה"י צריך. We should not infer from this phrase that ממדינה למדינה בארץ (which would consist a refutation of רבה), but rather the משנה phrased it in this manner so that we should infer from it that ממדינה למדינה בארץ (which supports רבה). It seems that this phrase ממדינה למדינה במדה"י צריך may be interpreted into two opposing inferences; i.e. בארץ ממדינה למדינה בארץ (a refutation of רבה), or אין צריך (supporting רבה). תוספות will be asking (according to רבה); why does the משנה use a phrase that may be misinterpreted, when we can find a phrase that can be interpreted only to support רבה.

תוספות asks:

ואם תאמר ואמאי נקט ממדינה למדינה -

And if you will say; why mention that he brought the גט from one country to another country. Since רבה is of the opinion that a גט that is brought anywhere in ארץ ישראל is required to say בפ"נ מדה"י –

ניתני המביא גט באותה מדינה במדינת הים צריך וכולי -

Let the משנה state; a שליח who brings a גט in the same country overseas, is required etc., to say בפ"נ. We would then be able to infer -

הא בארץ ישראל אין צריך באותה מדינה והוא הדין ממדינה למדינה -

However, if one brings a גט in א"י he is not required to say בפ"נ; whether it was **in the same state in א"י and similarly** if it was brought **from state to state** in א"י. In all cases one would not be required to say בפ"נ. If the purpose of the משנה saying ממדינה למדינה במדה"י is that we should infer that ממדינה למדינה בארץ one is not required to say בפ"נ, we could accomplish this by stating more simply that if one brings a גט in א"י (even) in the same country one is required to say בפ"נ; inferring that in א"י one is never required to say בפ"נ even if it is ממדינה למדינה.

תוספות anticipates the following question: If the משנה would have stated that באותה מדינה בארץ, we could only infer that אין צריך. We would not be able to infer that ממדינה למדינה בארץ. Therefore (according to רבה) the משנה chose to state that ממדינה למדינה בארץ, and (only) from this we can infer that אין צריך.

responds; that in the view of רבה once we infer that אין צריך בא"י, then we will inevitably conclude that ממדינה למדינה בא"י also צריך –

דלרבה אין חילוק בין אותה מדינה ובין ממדינה למדינה -

For according to רבה there is no conceptual difference between bringing the גט in the same state, and bringing the גט from state to state. Once we know that באותה מדינה א"י you are not required to say בפ"נ, obviously they are לשמה בקיאיין. The same rule would then apply to ממדינה למדינה בא"י, since according to רבה the (only) reason for saying בפ"נ is because בקיאיין לשמה. The question remains why did the משנה state that באותה מדינה במדה"י, ממדינה למדינה במדה"י צריך וכו' ¹. צריך וכו'.

answers: תוספות

ויש לומר דנקט הכי לאשמועינן דלא נימא -

And one can say; that the משנה states it in this manner of המביא ממדינה **to let us know that we should not mistakenly surmise if** **the משנה would have stated** **וכו' במדה"י** **וכו' -**

דממדינה למדינה בארץ ישראל צריך נמי משום קיום כרבא -

that from one state to another state in א"י one is also required to say בפ"נ **as עדים requires², therefore -**

קא משמע לן אין צריך דטעמא לאו משום קיום -

but the משנה teaches us by stating that (only) צריך במדה"י **is not required to say בפ"נ, because the reason of** **the משנה בא"י** **is not on account of קיום, but rather only on account of לשמה.** The בני **א"י**, since they are בקיאיין לשמה are never required to say בפ"נ even למדינה.

will offer another reason why one is not required to say בפ"נ ממדינה למדינה בא"י תוספות even according to the מסקנא ³ that רבה אית ליה דרבא

¹ We would gain by stating that באותה מדינה צריך that there would be no possibility of the misinterpretation that can be caused if the משנה states צריך במדה"י צריך; namely that באותה מדינה במדה"י, one would not be required to say בפ"נ (see 'Overview').

² We are indeed presently discussing רבה who is not concerned whether there are לקיימו. However were the משנה to state צריך במדה"י צריך, we (who are not certain whether רבה or רבא is correct) would only be able to infer that בא"י צריך there is no requirement for בפ"נ. However בא"י צריך, thus excluding ממדינה למדינה בא"י, for perhaps רבא is also right. By stating צריך במדה"י צריך, thus excluding ממדינה למדינה בא"י, the משנה (according to רבה) gives credence to the view of לשמה, and disregards the view of קיום.

³ According to the מסקנא of the גמרא we maintain that רבה agrees that the טעם for saying בפ"נ is both on account of לשמה and קיום. We cannot therefore give the previous answer of תוספות that the משנה states ממדינה למדינה בא"י צריך to exclude ממדינה למדינה בא"י, since we are not concerned about קיום. According to the מסקנא even רבה is concerned about קיום. Why should ממדינה למדינה בא"י צריך be excluded from saying בפ"נ? Therefore תוספות presents us with an alternate answer.

אי נמי משום דשכיחי עולי רגלים כדמסיק:

Or you may **also** answer; one is not required to say בפ"נ by ממדינה למדינה א"י **because there were frequent עולי רגלים** who came from all parts of א"י to the המקדש and they traveled ממדינה למדינה בא"י therefore there were always עדים מצויין לקיימו **as the גמרא will shortly conclude.**⁴

SUMMARY

According to רבה, the משנה states צריך במדה"י ממדינה למדינה, so we should infer, that אין צריך הוה אמינא. In the משנה למדינה בא"י אין צריך because we are not concerned about קיום. In the מסקנא there is no concern of קיום since עדים מצויין לקיימו. Had the משנה said צריך במדה"י ממדינה למדינה בא"י I would think that צריך הו"א that would be a refutation of רבה that בפ"נ is said *only* on account of לשמה. In the מסקנא it would cause a false conclusion that עדים מצויין לקיימו there are no עדים מצויין לקיימו בא"י.

THINKING IT OVER

states that the term באותה מדינה במדה"י may lead us to conclude that one is required to say בפ"נ ממדינה למדינה בא"י. There is a similar problem with stating באותה מדינה במדה"י, for we may infer that one is not required to say בפ"נ. It appears that this is a worse conclusion, as far as רבה is concerned, than the previous concern. In the former we may conclude that maybe רבא is *also* correct; in the latter it completely refutes רבה. Why then (according to רבה) did the משנה choose the phrase ממדינה למדינה במדה"י צריך?⁵

⁴ That even according to רבא, a גט that is brought ממדינה למדינה בא"י, there is no requirement to say בפ"נ since שכיחי עדים.

⁵ See עד"ז במהר"ם שי"ף בתוס' ד"ה בא"ד וי"ל.